



## ΣΤΡΟΦΕΣ

1

Κάθε βραδάκι ἔν' ἄστρο βλέπει με  
Καὶ μὲ τρυπάει, χρυσὸ βελόνι,  
Στὴ μέση τοῦ μετώπου, ἀόρατο,  
Λαφρὺ καὶ μόλις τὸ ματώνει.

Μιὰ εἰκόνα μόνο ἀνάγια φέρνει μου,  
Τὴν ἴδια πάντα κάθε βράδι,  
Πικρὴ, πὺν δὲν τὴ λέει τὸ στόμα μου  
Κι ὅμως καλὴ, ἱερὴ, σὰ χάδι.

Φέγγει καὶ δὲ λιγαίει τ' ἀκίνητο  
Τοῦ ὄνειρου τὸ βαθὺ χαράκι·  
Κ' οἱ δύνამές μου σβύνουν, σώνονται,  
Μεθοῦν ἀπὸ παλιὸ φαρμάκι.

Νὰ διώξω;—ὄχι, δὲν κάνει—, ἄς καίγη με  
 Τὸ δίκαιο τ' ἀστρομηνμά του.  
 Θεία ἢ αἰτία πὺν ἔδῳ μοῦ τ' ὄστειλε  
 Καὶ πρέπει νὰ πονῶ μπροστά του.

## 2

Πουρνὸ πρὶν ἀπ' τὸ ξύπνημα μὲ τύλιξε ἓν' ἀγέρι,  
 Στὸ γαλανὸ μ' ἀνέβασε περβόλι τοῦρανοῦ,  
 Συννεφολούλουδα ἔμασα σὲ ἀστέρينو πανέρι  
 Καὶ τ' ἀργυρὸ χαμόγελο πρῶτ' τοῦ φεγγαριοῦ.

Κι ὡς ἀπ' τοῦ ὄνειρου μου ἄραζα τ' ἀνάλαφρο ταξίδι  
 Τ' ἄνθη μεταμορφώθηκαν σὲ στίχους καὶ παλμούς.  
 Καὶ τοὺς προσφέρω ὀλόδροσο κι' ὀλόφωτο στολίδι  
 Ἀγάπη, στῶν δαχτύλων σου τοὺς μυστικούς χορούς.

## 3

Ἀπόψε ζῆ στὸν Ὑμηττὸ μιὰ σκέψη σιωπηλή,  
 Μαβιά, σὰν τὴν ἀνάμνηση καὶ σὰν τὴ νοσταλγία.  
 Τοῦ θυμαριοῦ στὸν ἄνεμο γλιστρᾶει ἡ εὐωδιὰ ἀπαλή,  
 Μιὰ μυστικὴ ταράζοντας τῆς γῆς ἀγάπη ἁγία.

Πότε τὸ μήνυμα, ἄνθρωποι, πότε ὡς ἑσᾶς θαρῆ;  
 Σὲ ποιὸ ἡλιοπόρφυρο πρῶτ', σὲ ποιὰ βαθειὰν ἑσπέρα;  
 Πότε θὰ βγῆ ἀπ' τ' ἀνύπαρχτο καὶ μιὰ, Θεέ μου, ψυχὴ,  
 Ποῦ τέτοια δρόσο μέσα της νὰ κλῆ καὶ τέτοιο ἀγέρα;

Φέτος καθὼς ξημέρωνε τὸ πιὸ καλὸ πρωῖ  
 Καὶ σὰ περβόλια πλέκονταν τὰ στέφανα τοῦ Ἀπρίλη,  
 Ἦρθε σὰν ξύπνημα ἄγριον ἢ γνώση νὰ μὲ βρῆ  
 Καὶ νὰ μοῦ σβύσῃ τὸ στερνὸ χαμόγελο ἀπ' τὰ χεῖλη.

Συχώρεσέ με, ὠραία ζωή, σὰ φέτος δὲ φορῶ  
 Τὰ γιορτερά, τὰ πορφυρὰ στὸ θεῖο τὸν ἔρχομό σου.  
 Δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου ἀκόμα· τ'ὄνειρο... νεκρό!  
 Τ' ὄνειρο, πού τὸ δούλευα χρόνια γιὰ τὸ ναό σου.

ΗΒΟΣ ΔΕΛΦΟΣ

